

Για τα γεγονότα της δεύτερης μέρας της 48ωρης απεργίας

“Πες μου ποιος σε παινεύει να σου πω τι λάθη έκανες” Vladimir Ilyich Lenin

«Σήμερα το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας με εντυπωσίασε. Πρώτον διότι, συμπεριφέρθηκε απολύτως καθεστωτικά προστατεύοντας το κοινοβούλιο από τους κουκουλοφόρους. Όλοι μες τη βουλή λέγαμε: ευτυχώς που υπάρχει το ΠΑ.ΜΕ. γύρω γύρω και δεν ζήσαμε τα χθεσινά...» Άδωνης Γεωργιάδης

Δυστυχώς αν και σήμερα θα μπορούσαμε να μιλάμε με άλλους κινηματικούς όρους για τα αποτελέσματα μιας καθόλα μαζικής και δυναμικής 48ωρης απεργίας, θα πρέπει να επιστρέψουμε ακόμα μια φορά πίσω στα αμφιθέατρα, στα σωματεία και στις πλατείες που συναντιόμαστε, συζητάμε και οργανωνόμαστε **απογοητευμένοι και απίστευτα οργισμένοι**. Οι ένστολοι δολοφόνοι της ελληνικής αστυνομίας πρόσθεσαν στο ενεργητικό τους ακόμα έναν νεκρό. Η δολοφονία του συνδικαλιστή του ΠΑΜΕ, εργάτη Δημήτρη Κοτζαρίδη είναι το τραγικό αποτέλεσμα της εφαρμογής του δόγματος μηδενικής ανοχής από την αστυνομία και ουσιαστικά η μπατσοστρατιωτική διαχείριση των απεργιών και συγκεντρώσεων τους τελευταίους μήνες που έχει επιλέξει το κράτος απέναντι στην ολοένα και πιο δυναμική χιλιάδες κόσμου στις απεργιακές κινητοποιήσεις. Παρ' όλα αυτά δεν

μπορούμε να μην απαντήσουμε στην επίθεση που δέχεται το ανταγωνιστικό-αντικαπιταλιστικό κίνημα, οι πολιτικοί χώροι και τα ρεύματα που το απαρτίζουν. Η στάση του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ-ΜΑΣ να αντικαταστήσει τις μονάδες κρατικής καταστολής έφερε αναπόφευκτα μια σύγκρουση ανάμεσα σε μέλη της περιφρούρησης του και οργισμένων διαδηλωτών που είχανε κατέβει στο δρόμο αποφασισμένοι να περικυκλώσουν και να πολιορκήσουν το κτίριο του κοινοβουλίου την ώρα που ψηφίζονταν το νέο πολυνομοσχέδιο που επιφέρει τη πλήρη υποτίμηση των ζώων μας. **Φυσικά το ΚΚΕ γνώριζε ότι θα βρεθεί απέναντι από τους διαδηλωτές και ήταν προετοιμασμένο τόσο σε επίπεδο δρόμου, όσο και σε επίπεδο προπαγάνδας να υπερκεράσει την αλήθεια και να αντιστρέψει το κλίμα υπέρ του**. Μιλάμε δηλαδή για ξεκάθαρο και χυδαίο λαϊκισμό!

Για ποιο λόγο το ΚΚΕ επέλεξε αυτή τη στάση –όχι μόνο στην Αθήνα, αλλά σε πολλές πόλεις το ΠΑ.ΜΕ συγκρούστηκε με διαδηλωτές– την ημέρα της Πανελλαδικής απεργίας;

Το ΚΚΕ απέδειξε στα υπόλοιπα αστικά κόμματα ότι το χρειάζονται. Ότι θα είναι εκεί να υπερασπιστεί την κοινοβουλευτική χούντα, θα είναι εκεί να υπερασπιστεί τον εαυτό του ως Κόμμα της Τάξης, της Νομιμότητας και της Ομαλότητας, ως κομμάτι και επίδοξος διαχειριστής του πολιτικού συστήματος που καταρρέει. **Και προφανώς όχι με το αζημίωτο.** Επιδοτήσεις και οικονομικές φοροελαφρύνσεις για τις επιχειρήσεις, το Κόμματος, πολιτικά ρουσφέτια, διαχείριση της καταστολής. Ότι χρειάζεται ένα κόμμα προκειμένου να επιβιώσει σε καιρούς γενικευμένης πολιτικής δυσαρέσκειας, κοινωνικής και οικονομικής κρίσης.

Ένας δεύτερος λόγος έχει να κάνει με την εσωτερική σταθερότητα και πειθαρχία. Το ΚΚΕ έχει στις τάξεις του κόσμο που – που λογικότατα- αναρωτιέται “τι κάνουμε τώρα εμείς;”. Τώρα που ο κόσμος σε κάθε γενική απεργία συγκρούεται, τώρα που

ο κόσμος συμμετέχει όλο και πιο ενεργά σε λαϊκές συνελεύσεις, σ’ εγχειρήματα αυτό-οργάνωσης κι αντίστασης (επιτροπές τύπου «Δεν πληρώνω», αγωνιζόμενα δίκτυα κτλ) σε πρωτοβάθμια σωματεία ξεπερνώντας τις γραφειοκρατικές και κομματικές λογικές. «Που κολλάμε, που πηγαίνουμε, η οργή του κόσμου ξεχειλίζει και εμείς τα ίδια και χειρότερα;»

Προκειμένου ο κόσμος τους να μείνει “αμόλυντος” , το Κόμμα κάνει από τη μία το κομμάτι του, δείχνοντας ότι εμείς όποτε χρειάζεται «αποκλείουμε» τη βουλή (με τις μάπες, τις αλυσίδες και τα κράνη μας πάντα προς τους διαδηλωτές εννοείται) και απ’ την άλλη δημιουργεί τεχνίτες εντάσεις και συγκρούσεις με σκοπό ο κόσμος τους να φτάσει σ’ ένα τέλος: «ή με την μεγάλη «κομμουνιστική αγκαλιά» του κόμματος ή με τους προβοκάτορες. Δεν υπάρχει κάτι άλλο, διάλεξε και πάρε». **Και προφανώς η επιλογή έχει τις ανάλογες συνέπειες...**

Πολιτική αηδία

Φυσικά απ' το πανηγύρι των δημοσιεύσεων δεν ξέφυγαν και οι περισσότερες δυνάμεις της αριστεράς, είτε αυτές άνηκαν στη καθεστωτική (Σύριζα), είτε στην - τελικά όχι και τόσο- αντικαθεστωτική (ΑΝΤΑΡΣΥΑ), οι οποίες αναπα(πα)ρήγαγαν πλήρως τα ψεύδη των δημοσιογράφων και των "επικοινωνιολόγων" του ΚΚΕ παρότι βρισκόταν εκεί (πολύ πιθανό να χτυπήθηκαν και αυτοί) και βίωσαν δηλαδή τα αληθινά γεγονότα.

Δεν περιμέναμε τίποτα άλλο από κόμματα και ομαδοποιήσεις που επιλέγουν το λαϊκισμό σαν μέσο χειραφέτησης του πολιτικά «αγράμματος και χαζού λαού» που πρέπει να ακολουθήσει τις φωτεινές πρωτοπορίες. Έτσι έχουμε ακούσει ότι για την κρίση φταίνει: τα μονοπώλια, η πλουτοκρατία, οι ξένοι ιμπεριαλιστές, το ΠΑΣΟΚ, οι δημόσιοι υπάλληλοι, η Άντζελα Δημητρίου, οι εξωγήινοι. Είναι οι ίδιοι που ανεβοκατεβάζουν τον διακόπτη του φοιτητικού κινήματος τρέχοντας πίσω απ' τις δυνάμεις της αντίδρασης (αντικαταληψίες φοιτητές) φοβούμενοι ένα αιωρούμενο πολιτικό κόστος. Με τον ίδιο τρόπο αντιμετωπίζουν κι αυτό το ευρύ κοινωνικό κίνημα ενάντια στην ολική υπονόμευση των ζώων μας το οποίο απαρτίζουν, μεταξύ άλλων, διάφορα πολιτικά ρεύματα. Για αυτό τον λόγο δεν μπορούν να ηγηθούν επί αυτού και προσπαθούν να το συκοφαντούν και να το σβήσουν, ώστε να μείνει η δικιά τους καθολική και αδιαμφισβήτητη αλήθεια να διεκδικεί την κοινωνική ανατροπή.

Παρόλα αυτά, αν και η σύγκρουση ήταν τελικά αναπόφευκτη λόγω της οργισμένης αντίδρασης των διαδηλωτών, θεωρούμε το επίπεδο της βίας που χρησιμοποιήθηκε από τους διαδηλωτές δυσανάλογο της κατάστασης και ειδικά με το διακύβευμα της ίδιας της απεργίας. Το επίπεδο της βίας που φυσικά και δεν οξύνθηκε μόνο από τους αντιδρώντες αλλά και από τη περιφρούρηση του ΠΑ.ΜΕ, η οποία εφορούσε με δολοφονικά χτυπήματα και πετροπόλεμο απέναντι σε

όλο το κόσμο που παρακολουθούσε από τη πλατεία συντάγματος.

Η στρατηγική και η απάντηση σε ανάλογες καταστάσεις χρήζει μιας συζήτησης μέσα στο κίνημα και με όρους κινήματος, και στη προκειμένη περίπτωση μια πολιτική απάντηση στο ΚΚΕ θεωρούμε ότι θα ήταν στρατηγικά πιο εποικοδομητική.

Δεν μπορούμε να κρατήσουμε ίσες αποστάσεις ευθυνών στις δύο πλευρές καθώς η μια αποτελεί κομματική γραμμή ενώ η άλλη μια αυθόρμητη αντίδραση από μεμονωμένα και ετερόκλητα άτομα που θα μπορούσαν να είναι εχθρικά και προς το κίνημα. Κανένα μπλοκ δεν επιτέθηκε οργανωμένα στη περιφρούρηση του ΠΑ.ΜΕ. και άρα θεωρούμε χυδαία και λαϊκιστική την στοχοποίηση ενός ολόκληρου πολιτικού χώρου. Είναι ακόμα μια προσπάθεια από κάποιες οργανώσεις να απομονωθεί και να συκοφαντηθεί ένα ευρύ φάσμα του αντιεξουσιαστικού πολιτικού χώρου επειδή κρίνεται ανταγωνιστικό στις εκλογικές εκτονώσεις που περιμένουν αυνανιζόμενοι τα μεγαλοστελέχη της αριστεράς (ή μήπως να μιλήσουμε για κάποια σκοτεινά κέντρα εξουσίας, αφού είναι τις μόδας τελευταία!).

Ταυτόχρονα η ηγεσία του ΚΚΕ δεν διστάζει να εκμεταλλευτεί τη δολοφονία ενός αγωνιστή συνδικαλιστή του ΠΑΜΕ από τις (αστυνομικές) δυνάμεις καταστολής πάνω στο βωμό του θεάματος και της λασπολογίας. Αποπροσανατολίζει ρίχνοντας τις ευθύνες σε πολιτικούς χώρους, αποκρύπτοντας την κρατική δολοφονία φοβούμενη το ξέσπασμα μια εξέγερσης την οποία δεν θα μπορούν να ελέγξουν. Εμείς λοιπόν δεν θα τους κάνουμε τη χάρη και καλούμε και τους συντρόφους του στο ΠΑ.ΜΕ. να κάνουν το ίδιο. **Τιμούμε το χαμό του Δημήτρη Κοτζαρίδη και δηλώνουμε ότι καμιά κρατική δολοφονία δεν θα μείνει αναπάντητη.**

Είναι ώρα για το φοιτητικό κίνημα να απομονώσει τις δυνάμεις που το θεωρούν απλά σαν εργαλείο για να ανεβάσουν ποσοστά στις εκλογές, κάποιες θέσεις στα ΔΣ. και να διευρύνουν τις κομματικές οργανώσεις τους. Το φοιτητικό κίνημα είναι και πρέπει να είναι ένα ταξικό κίνημα, και ένα ταξικό κίνημα χρειάζεται ταξική και αυτόνομη οργάνωση, μακριά από τις λογικές της ανάθεσης και διαμεσολάβησης. **Όσο για τα υποσχέσεις μελών της ΚΝΕ και του ΠΑ.ΜΕ. μέσα κι έξω από τα πανεπιστήμια, περί κομμένων χειρών, ποδιών κτλ κλπ., τους ενημερώνουμε ότι ούτε τρομοκρατούμαστε ούτε έχουμε όρεξη να μπούμε στο παιχνίδι εντυπώσεων που προσπαθούν να στήσουν.**

Ο εχθρός μας είναι το κεφάλαιο και το κράτος του. Τελεία.

Αυτόνομο σχήμα
φυσικομαθηματικού

